

UIT DE SCHRIFT

De glorie van het koningschap.

Een koning, die de armen in trouw recht doet, diens troon zal in eeuwigheid bevestigd worden. Spr. 29:14.

Er is reeds heel veel over het koningschap gesproken. Velen hebben er geen goed woord voor over. Men verklaart het koningschap dan ook als opgekomen naar het recht van den sterkste. Men kan dan hoogstens waardeeren een populair vorst of vorstenhuis. Het is gelukkig, dat de Bijbel ons betere dingen zegt van het koningschap. Het koningschap is van God. Hij heeft het aan de wereld gegeven. Hij heeft ook de roeping van het koningschap aangewezen, een taak, welke rechtstreeks verband houdt met deze zondige wereld zelf. In deze wereld leeft de streving van het menschelek hart om alleen zichzelf het leven te gunnen, om zelf te genieten van wat de groote wereldtafel biedt. Men vraagt niet naar de wet, welke iedereen het leven garandeert, men is zichzelf de wet, omdat men zichzelf het leven bouwen wil. Dit moet uitloopen op een totale ruïne.

Maar God heeft het koningschap gegeven, en den koning toevertrouwd gerechtigheid te oefenen, en wel zóó, dat ieder het leven heeft, dat niemand vertrapt worde, dat geen mensch, zelfs de armste niet, leeft bij de gratie van den rijke, maar leeft bij de gratie van Gods wet. En de Heere heeft hem daartoe Zijn wet geschonken. Want alleen dan is dat mogelijk. Wie naar de wet Gods leeft, die kan gerechtigheid oefenen, die geeft ieder zijn plaats, die garandeert ieder — wijl hij rechtspersoonlijkheid bezit — het leven. Dat is de glorie van het koningschap in deze wereld. Gerechtigheid uit te oefenen naar de wet Gods, zoodat ieder het leven heeft, en niemand vertrapt kan worden, maar ieders leven opbloeien kan.

Gelukkig het land, dat zulk een koning bezit, en gelukkig de koning, die zoo zijn roeping vervult — want achter dit koningschap staat God, de groote Barmhartige, Die het leven verlossen wil, en Die door het koningschap van Jezus Christus ieder weer het leven garandeeren wil overeenkomstig de wet. Want in Jezus Christus zal het waarachtige koningschap weer gezien worden. In Zijn koninkrijk zal ieder het leven hebben, groot en klein, rijk en arm, ieder, die voor Hem buigt. En het rijke Messiaansche geschenk aan de wereld zal zijn het koninkrijk der gerechtigheid, waar ieder recht gedaan wordt, ook den armste, zoodat ieder het leven heeft tot in eeuwigheid onder de zón van Gods welbehagen. God zal dan ook den troon van Jezus Christus vastzetten in de hemelen tot in eeuwigheid. Zoo is het koningschap in deze wereld, wanneer het zijn roeping verstaat, schaduwwan van het koningschap van Christus.

En wie vandaag het koningschap uitoefent, en dat doet naar de gerechtigheid van het koninkrijk Gods, zelf buigende voor Jezus Christus, die is zijn volk tot een rijken zegen, want hij waarborgt ieder het leven, hij handhaaft de wet Gods. Hier heerscht dan ook niet het recht van den sterkste, maar het recht van de wet. Zulk een koning is een rijk geschenk van God.

En zoo heeft ook het huis van Oranje het koningschap uitgeoefend. Daartoe van God zelf geleerd. In een langen strijd tegen harde tyrannie. En dat is het wonder van genade aan ons volk geschonken. En dat is de band, die ons met Oranje verbindt.

En dit koningshuis heeft ook de belofte in vervulling zien gaan: diens troon zal in eeuwigheid bevestigd worden. Het huis van Oranje heeft zijn glans behouden, wijl het vastgehouden heeft aan zijn roeping: gerechtigheid uit te oefenen naar de wet Gods.

En de hoop, die in ons hart leeft, is, dat dit koningschap in het huis van Oranje blijve, dat het zijn schoone traditie handhave: ieder, ook den armste, recht te doen naar de wet Gods, daarin buigende voor Jezus Christus en de gerechtigheid van het koninkrijk Gods. Dat zal gebeuren, wanneer in het huis van Oranje blijft de vreeze des Heeren, de erkenning, dat het koningschap van God is, en dat het zijn glans verkrijgt van Jezus Christus.

En wanneer wij deze week waarlijk feest gevierd hebben vanwege het geboren koningskind — een schoone gave Gods aan ons volk — dan moet dit in ons hart geleefd hebben: bewaring van het huis van Oranje met bewaring van zijn schoone traditie: het koningschap der gerechtigheid. Dit is een schoone roeping. Haar vervulling is alleen mogelijk in Christus' krachten. Laten wij dan blijven, een ieder in het zijne. Het huis van Oranje in zijn koningsglorie: ieder het leven te geven naar de wet Gods; te regeren, opdat niemand vertrapt worde onder de zón van Gods gratie. En wij leven uit de wet Gods om ons leven schoon te maken voor God door tegen de zonde te strijden en Hem ter eer te leven. En voorts met elkander niet vergeten, dat alleen Jezus Christus dit leven verlost en behoudt.

H.

v. d. B.

KERKELUK LEVEN

Prinses Beatrix.

Met groote blijdschap heeft ons volk de geboorte van Prinses Beatrix Wilhelmina Armgard vernomen; en met name onze kerken hebben God er voor gedankt in vele afzonderlijk belegde samenkomsten. „Beatrix” wil niet, zooals door de A.V.R.O. gezegd is, vertaald worden als „gelukkige”, doch als: „eene, die gelukkig maakt”, die vreugde geeft, tot zegen is. Inzoverre in den band tusschen volk en Vorstenhuis de genade Gods erkend en verbeid wordt, kan, onder inwachting van Gods zegen, inderdaad de verwachting, in dezen naam uitgesproken, worden gedeeld.

De naam Beatrix is reeds vaak aan prinsessen gegeven. Luiscius vermeldt o.m. Beatrix, de gemalin van Keizer Frederik I (gehuwd 1156). Toen zij „de nieuwsgierigheid had”, Milaan te gaan bezien, zetten „eenige muitelingen de prinsesse achterwaards op een ezelin, en gaven haar de staart, in plaats van een toom, in de hand, en leiden haar zoo door de gehele stad”. Waarna Milaan door den Keizer verwoest is; de grond werd „met zout inplaats van met koren bezaait”. Ook de Koningin van Napels, Sicilie, etc., gehuwd in 1245 met Karel, zoon van Lodewijk VIII, Koning van Frankrijk, heette Beatrix; zij had een dochter van dien naam, gehuwd met den „titularen keizer” van Constantinopel. En er zijn nog heel wat andere van dien naam; Luiscius geeft alleen voorbeelden uit den ouden tijd.

Naar gemeld werd, is thans de naam gekozen om zijn betekenis. Men mag aannemen, dat met name ook tegenover dezen tijd van revolutionaire „muitelingen”, die zich tegenwoordig wel anders uiten dan in Milaan destijds geschied is, de verbindende en conserveerende kracht, die in den samengang van Nederland en Oranje ons allen toesprekt, ook den Vorstelijken ouders heeft voor oogen gestaan, en dat zoo de keuze van dezen door niemand verwachten naam uitdrukking wilde geven aan het verheugende feit, dat weer nieuw leven kwam in het Oranjehuis, dat zoo stil geworden was, toen een moeder en een dochter alleen waren overgebleven. En in deze richting gaande, hebben de gedachten van de ouders van Prinses Beatrix ongetwijfeld die van ons volk ontmoet.

Zoo wees ook deze naamgeving naar een eenheid, die in Christus' geest ga rusten. K. S.

Prof. Hepps misverstanden inzake de algemeene genade. (XII.)

Overige bezwaren. (II.)

Een tweede bezwaar, dat heel de brochure van Prof. Hepp drukt, is de onvoldoende poging tot Schriftbewijs. Eenerzijds wordt met een handomdraai van de baan geschoven, of onder het hoofd „zorgbarend” gekatalogiseerd wat b.v. mijnerzijds in mijn „Wat is de Hemel?” aan materiaal (ook uit de Schrift) gegeven is in de kwestie der algemeene genade; en dan op een manier, die genoegzaam reeds is getypeerd in onze korte stukjes: „Hoe Prof. Dr. V. Hepp citeert”. Maar hooren we dan anderzijds Prof. Hepp zelf het woord nemen als Schrift-opener, dan kunnen we ons slechts weer verwonderen, over het peil n.l., waartoe onze tegenwoordige wetenschappelijke praestaties bezig zijn af te zakken.

We beginnen met een bijbelplaats, waarover onze lezers in Perschoouw meer kunnen vinden. Al raakt de passage, waarin Prof. Hepp deze plaats citeert, niet mijzelf, doch Ds de Graaf, toch willen we ook onzerzijds er iets van zeggen; ook in de kwestie der „onwederstandelijke genade” stond de zaak zoo.

Was het ons te doen, om een verdediging van de gevoelens van Ds de Graaf, we zouden eerst uiteen dienen te zetten, wat deze van Jesaja 26:10 zegt. Maar onze lezers weten, dat ons doel een ander is. Het gaat ons om de vraag, of de Professoren Hepp en Kuiper mogen optreden met de bekende slagwoorden. Dát hebben we steeds betwist; dát ontkenen we ook in dit geval. Want wat Prof. Hepp nu zijnerzijds opmerkt tegen Ds de Graaf, houdt geen steek, en kan hoogstens illustratie zijn bij wat onzerzijds gezegd is.

Volgens Prof. Hepp „rust de leer der algemeene genade” wel „niet op dezen éénten tekst”, doch in elk geval toch óók op dien éénten tekst. Daar hebben we dus houvast aan.

Nu gaan we eens lezen, wat er staat. De Statenvertaling heeft:

„Wordt den goddelooze genade bewezen, hij leert evenwel geene gerechtigheid, hij drijft onrecht in een gansch richtig land, en hij ziet de hoogheid des HEEREN niet aan.” Prof. Ridderbos (Korte Verklaring) heeft deze vertaling (en ook Prof. Hepp heeft ze aangehaald):

„Wordt de goddelooze genadig behandeld, dan leert hij geene gerechtigheid; in een land van recht handelt hij krom, en hij ziet niet de hoogheid des HEEREN.”

„Hiermede (d.w.z. met de in de Statenvertaling bedoelde „genade”) „hiermede kan — aldus verzekert nu Prof. Hepp — niet bedoeld zijn de particuliere genade”. Particuliere genade beteekent bij Prof. Hepp blijkbaar het geheel van die genadewerkingen, die God aan de uitverkorenen doet toekomen, om zijn verkiezing ten eeuwigden leven ten uitvoer te leggen. Want Prof. Hepp vervolgt: „Dan” (n.l. indien hier bedoeld was de particuliere genade) „dan zou de goddelooze wel rechtvaardigheid leeren. Hier is uitsluitend gemeend de onbekende goddelooze. Deze genade moet dus een andere dan de bijzondere genade zijn”. En op dien grond

geeft Prof. Hepp dan (na vermelding van verschillende andere vertalingen) van dezen tekst volgende parafraze: „Jes. 26:10 kan alzoo worden geparafraseerd: een al te groote mate van ALGEMEENE genade is niet bevorderlijk voor de gerechtigheid” (36, cf. 25).

Kerlijk gezegd, versta ik hiervan niets. Tegenover deze „parafraze” grijp ik eens naar de Kantteekeningen:

„Hebr. in het land der rechtigheden; dat is, in het land waar Gods Woord geleerd wordt, „hetwelk den rechten weg der zaligheid aanwijst. De zin is: Ofschoon zij in de uiterlijke gemeenschap „DER KERK zijn, zoo leiden zij evenwel een hoos „leven.”

De kerk nu is volgens Kuiper het domein der particuliere genade. Aan haar is voorts de dienst des Woords en die der „genademiddelen” toebetrouwd.

Nu sluiten we ons oog niet voor het feit, dat volgens Dr A. Kuiper (Gem. Gr. II, 238) „dezelfde werkingen der genademiddelen en geestelijke gaven het karakter van „particuliere genade” dragen, zoo ze ten deel vallen aan hen, die reeds wedergeboren zijn, of het straks zullen worden. Maar dat ze daarentegen het karakter van „gemeene gratie” niet overschrijden bij personen of kringen, die straks buiten Christus wegsterven”. Worden, die van verre beteken is; want dezelfde preek, dezelfde doop, dezelfde avondmaalsbediening, dezelfde censuur en afsnijding, is nu — als Dr Kuiper recht ziet — vrucht van particuliere genade voor den één, en van gemeene gratie voor den ander, — óók in dezelfde kerk. De kerk doet volgens deze opvatting van Dr Kuiper elken Zondag, ja iederen dag, zending en evangelisatie nu meegerekend, zoowel aan de particuliere, als aan de gemeene gratie dienst in één en hetzelfde uur, in één en denzelfden arbeid. We laten dit verder onbesproken; het komt slechts ons bezwaar tegen de leer der „terreinen” ten goede.

Maar wat we niet kunnen verstaan, dat is, hoe de verdediger van „gangbare meeningen”, d.w.z. van wat uit Kuipers gemeene-gratie-leer in allerlei vorm aan ons volk en onze jeugd is doorgegeven, nu beweren kan, dat volgens Jes. 26:10 een „AL TE GROOTE MATE VAN ALGEMEENE GENADE niet bevorderlijk is voor de gerechtigheid”. Van „een al te groote mate van Gods werk heb ik nog nooit gehoord; ik geloof ook niet, dat Hij te groote of te kleine mate uitdeelt. Wel, dat, hoe continuër de uitdeeling is van de „geestelijke gaven”, die naar Kuipers woord naar hun oorsprong tot de particuliere genade behooren (a.w. 239, vgl. III, 106), des te meer ze „bevorderlijk zijn voor de gerechtigheid”. Want de toorn Gods wordt van den hemel geopenbaard, Rom. 1, over alle goddeloosheid der menschen, zoowel Jood als Griek, als zij het openbaringslicht verachten. Als de hypocriet zich verstokt en verhardt, en nu verstokt, verhardt, verlaten wordt, dan is dat openbaring van Gods gerechtigheid. Maar ook dit blijve rusten; Prof. Hepp zal met „gerechtigheid” wel weer iets anders bedoelen.

De aangehaalde plaats uit Jesaja bewijst dus alleen maar, dat in de doorden profeet ondersteld de situatie de verharding van den zondaar in de kerk heel erg wezen zal, dat hij alsdan de geopenbaarde gerechtigheid Gods niet zal „leeren”, niet „aannemen”. Dat dus de continueering van „een stil en gerust leven” den verstokten aanleiding wordt van verder gaande verharding. Wil Prof. Hepp dat een indirect gevolg van een „al te groote mate van algemeene genade” noemen, hij moet het weten. Maar dan blijft ons alleen te constateeren, dat ook hij, wat we trouwens al wisten, meer dan eens van gangbare meeningen afwijkt. Onder gemeene gratie verstaat Dr Kuiper met name juist ook dit, dat de zonde gestuit wordt. Hier evenwel blijkt, dat ze vaak erger wordt. En dit niet uit Gods, doch uit menscheleke schuld.

Liever dan bij de „parafraze” van Prof. Hepp sluit ik me aan bij die van Dr A. Kuiper. Die moet op zijn college dogmatiek (blijkens niet-gedictieerd gedeelte van den Loc. de Peccato, 125) eens gezegd hebben wat hier op neerkomt:

„De grootheid of kleinheid der zonden hangt van verschillende rationes af:

a., b., c., d. van 't milieu, waarin gezondigd wordt. Een meisje in een bordeel geboren, in ontucht vallende, zondigt minder erg dan een meisje, opgevoed in een Christelijken kring, dat zich toch verleiden laat. Dat is wat Jes. 26:10 noemt: „een zondigen in gansch richtigen lande”. Er is onderscheid tusschen de omgeving van 't Eastend te Londen (die den dief maakt) en van een klein stil dorpje in Schotland. Jezus zelf zegt daarom, dat het in den dag des Oordeels Gomorra en Sodom verdragelijker zal zijn dan Kapernaüm en Bethsaida, ofschoon de zonde der sodomie in onze oogen zwaarder schijnt, dan die van het ongeloof. Daarom is het zondigen IN DE KERK erger dan buiten de Kerk.”

Men zou dus Prof. Hepp willen vragen, zulke „parafrazen” maar achterwege te laten in betoogen, die anderen van ik weet niet wat beschuldigen, en vlak na een klacht over „exegetische willekeur vóór en na”. Prof. Hepp citeert Prof. Ridderbos op Jes. 26:10. Daar zegt Prof. Ridderbos: dat „de gerichten heilzaam (zijn), daar ze (menigmaal) de menschen tot het kennen en beoefenen der gerechtigheid, dus tot bekeering leiden. Daarentegen” (zoo vervolgt Prof. Ridderbos) „daarentegen geschiedt dit niet, zoo de goddelooze steeds gespaard wordt; dan blijft hij in zijne goddeloosheid volharden”. Bij dit woord „sparen” legt Prof. Hepp

nu den der w de”, zoo jezer van ben, dat hetzelfde het ge richt”. H wereld z wie er n blijvende een vaste woorden: wereld”, misbaar, krachten het leid En z de gem moeten overvloec met den het „con te zeer daarbij meene-gr den term frase ges van (alg het elem in het te wanneer woors keurig lezer van schrift angst v dergelijke oorlog, i vrede bes leden zij mannelij dat tek over de gelegd o steeds h Men ka wegen soms w van een spreekt, stratie l ut cam

En de aangehe rende) daarin schieder hier ver ma heet den tek hij wil.

Tegen op, dat (juchan moet bl bepaald dat het die stru een gun daad Ge HEEFT, spreken dogmati eens sa Jes. 26 nadige over he zijn o de „twee of van her

We v éenen Neen, m mede r „Gemeec register bruitekte waarin wordt, zegen a min), verki terlij David volk), kers), S nade a om gen geme voo b een goe meer”, verschil nade te genade naar Ps. 77 (Psalm